

- Det er din tur, Johannes!

Ordene kom sejlene fra et uvirkeligt sted langt, langt væk. Han registrerede dem og lod dem lave et lille skvulp i øregangen, men lod dem sejle videre.

- Det er din tur!! Så vågn dog, mand! Gør noget!

Johannes vendte sig søvndrukkent og stirrede forvirret på Marianne, der træt og frustreret puffede til ham. Så hørte han det. Det var Frederik, der skreg. To måneder gammel og kolikbarn. Han vidste egentlig ikke, hvordan han overhovedet var faldet i søvn, for skrigeriet havde stået på hele aftenen.

Frederik var deres lille efternøler. En uventet efternøler. Men Johannes havde glemt, hvor hårdt det var med sådan en lille fyr, og et kolikbarn var ikke lige, hvad han havde set komme. Det var ved at tage livet af alle i familien. Marianne var sommetider ved at blive vanvittig over ikke at kunne få den lille til at tie. At Frederik var så utrøstelig. At hun var så magtesløs.

Det var hårdt at se, hvordan han krummede sig sammen i smerter og bare skreg i det uendelige. Sundhedsplejersken sagde, at det gik over med tiden, men nu havde det varet i to måneder. Det var ulideligt. Johannes var dybt taknemmelig over, at han hver dag kunne tage på arbejde og overlade lillemanden til Marianne, for han kunne ikke i længere tid ad gangen holde ud at høre på Frederiks desperate, koleriske skrig, der, når han blev for træt, gled over i en ulykkelig, intens og stakåndet hulken, indtil han af bare

træthed faldt i søvn. Han sov dog aldrig længe ad gangen. Kort tid efter vågnede han op med et skrig i et nyt krampelignende anfald af mavesmerter.

De andre børn i familien, der med stor forventning havde set frem til lillebrors ankomst, flygtede nu ud af huset, lige så snart de kunne komme til det, og opholdt sig hos vennerne.

Johannes følte sig tung i hele kroppen. Han satte sig træt op og slyngede bevidstløst benene ud af sengen og rakte over i vuggen efter Frederik.

- Så, så, lille mand, så, så. Han trykkede ham ind til sig og vuggede ham blidt frem og tilbage i en fast rytme. Marianne havde sat sig halvt op i sengen og støttede hovedet med den ene hånd. Hun havde sorte rande under øjnene. Johannes smilede til hende med et smil, der nærmere var en grimasse, men hun smilede ikke tilbage.

- Han faldt først i søvn klokken halv to, og nu er den halv fire. Jeg kan simpelthen ikke blive ved med at holde til det her, Johannes! Jeg kan ikke huske, hvornår jeg sidst har fået to timers sammenhængende søvn.

Han nikkede forstående og gik frem og tilbage over soveværelsesgulvet med den grædende Frederik på armen, mens han vuggede ham.

- Hvornår har du sidst givet ham noget at spise? Han hævede stemmen for at overdøve Frederiks hyl.

- Lige inden han faldt i søvn, men han er ikke sulten. Han har bare ondt. Hun lukkede øjnene et kort øjeblik. - Hvad skal vi stille op med ham, Johannes? Havde jeg vidst det her, så ... ja, så ...

- Så hvad? Johannes så spørgende på hende.

Marianne sank med et suk tilbage i sengen og lagde en arm op over øjnene. - Ja, så ikke noget. Han er her, og jeg elsker ham, men hold da op, hvor er jeg for gammel til det her show.

Johannes fik med besvær fisket et par grå, uldne hjemmefutter frem under sengen og fik dem på, mens han vuggede Frederik. Så rakte han en hånd over og aede Marianne på kinden: - Okay, jeg

tager ham nu. Læg dig til at sove, så går jeg ned i stuen og ser, om jeg kan få ham til at falde til ro.

- Men du skal jo på arbejde i morgen tidlig ... du kan heller ikke holde til det her, Johannes!

Han svarede ikke, men greb Frederiks dyne med billedet af en glad Peter Plys og svøbte den om drengen, der hylede, som om han var blevet gennemtæsket.

- Tak, mumlede Marianne ovre fra sengen og trak sin dyne op om sig. Han kunne se, at hun næsten var faldet i søvn, inden han forlod soveværelset.

Da han kom ned i stuen, satte han noget stille soulmusik på anlægget og gik frem og tilbage med Frederik, der lod til at være fuldstændig ligeglad med soul. Johannes forstod efterhånden godt, hvorfor forældre til kolikbørn kunne gå helt amok og få lyst til at ryste barnet vildt og voldsomt eller kyle det et eller andet sted hen. Han mærkede af og til samme trang, - ikke at han var stolt af tanken, men frustrationen overgik til tider fornuften. Det var i den grad et mareridt. Sommetider fortrød han virkelig, at de havde fået et barn mere. Han tænkte overhovedet ikke i abortbaner, men han og Marianne var da så velvoksne, at de burde vide, man ikke skulle tage chancer i elskov. En enkelt gangs manglende omtanke, og vupti meldte Frederik sin ankomst. Når man i forvejen havde fire børn, så kunne man jo nok have tænkt sig lidt om og have overvejet konsekvenserne af et ubeskyttet elskovsliv. Johannes gabte. Han var ikke just nogen teenager længere, så han burde vel have tænkt, at det her kunne ske. Han sukkede. Nå, men nu var Frederik her. Den lille troldeunge med det kobberøde hår. En hårfarve han havde arvet efter Mariannes far. Frederiks hår og ansigtsfarve gik op i en højere enhed, når han skreg så voldsomt. Johannes satte sig med ham og gned hans spinkle ryg forsigtigt med langsomme, cirkulende bevægelser for at prøve at lindre smerterne, men Frederik spændte den lille krop i en stiv bue og skreg bare endnu voldsommere. Johannes gned sig over panden. Hvad nu, hvis det ikke havde været kolik, Frederik led af? Hvad nu, hvis det havde

været noget langt mere alvorligt? En kronisk sygdom, der ville sætte dagsordenen for alt, hvad de foretog sig i familien. Ikke kun i et par måneder, men måske for altid. En sygdom, der ville kræve deres opmærksomhed så fuldstændigt, at de ikke havde tid til de andre børn eller hinanden, samtidig med at de skulle se deres lille søn lide så ubarmhjertigt. Kolik ville trods alt gå over med tiden. Tænk, hvis det havde været noget langt værre ...

Han lod tankerne glide tilbage og fortsætte i deres egen slipstrøm. Dengang før fødslen ... ja, nu virkede det næsten, som om det var hundrede år siden.

Han havde som journalist været travlt optaget af den hjemlige abortdebat – eller nærmere mangel på samme – og havde i den forbindelse skrevet en del artikler om emnet. Det havde ført ham vidt omkring og ladet ham stifte bekendtskab med mennesker, han ellers aldrig ville have mødt. Blandt andet præsten Poul Langer, som havde åbnet hans øjne for, hvor umenneskeligt samfundet var blevet med loven om fri abort. At børn, der ikke lige passede ind i ens kalender eller i ens livssituation, blev kasseret. Smidt i skraldespanden som et par sko, man havde købt for små, og som ikke levede op til forventningerne, men klemte en om tærerne. Poul Langer havde selv en søn, Silas, der havde Downs syndrom, og som også havde krævet sit af Poul Langer og hans kone. Det havde bestemt ikke altid været nemt. Nej, så var et kolikbarn ingenting. Men som Poul Langer altid sagde: »Livet kræver, at man tager sit ansvar på sig, og der er ingen, der har lovet, at det bliver nemt.« Han så for sig Poul Langers store, buskede hoved, der med piben i mundvigen bøjede sig frem og sagde: »Men selv om det kan være svært med et handicappet barn, så ville det alligevel være langt værre at slå sit barn ihjel. Silas kan jo ikke gøre for, at han er, som han er. Og han er, uanset alle problemerne og alt bøvlet, min søn, min elskede søn.«

Johannes blev afbrudt i sine tanker, ved at stuedøren stille blev åbnet, og Rune på fem år med strithår og bævende under-

læbe stod og kiggede søvndrukkent på ham. Han havde sin pude under armen.

- Far, jeg kan ikke sove, når Frederik skriger sådan!

- Nej, jeg ved det godt, lille skat, det er, fordi han har så ondt. Smut op i soveværelset og put hos mor, ikk'?

Rune nikkede og smilede endda lidt ved udsigten til, at fars side af sengen var ledig, så han kunne putte sig ind til mor. Han drejede rundt og forsvandt målrettet op ad trappen mod soveværelset.

Johannes vuggede Frederik op og ned, frem og tilbage. Vuggede, vuggede. Gik med ham, satte sig med ham, rejste sig og gik igen. Intet hjælp. Frederiks gråd var intens og vedvarende og var nærmest gået i selvsving. Det var, som om han var i sit eget lille smertefulde rum, hvor ingen kunne nå ham. Johannes lavede en træt grimasse og iagttog sin søns forkrampede ansigtstræk og den lille tandløse mund, der var spærret op i et uendeligt skrig.

- Det er noget af en start, du har fået, lille mand. Han så på uret og konstaterede opgivende, at klokken var halv fem. Han kunne føle matheden og tyngden i hele kroppen. Det ville blive endnu en dag på arbejde, hvor han var halvt bevidstløs. Det var ikke godt. Det var slet ikke godt!

Mens han flyttede Frederik over til den anden arm, blev stuedøren revet op med stor voldsomhed, og Rebekka, hans ældste datter, stod der i sin pyjamas. Hun så rasende ud. De blå øjne lynede.

- Få så den unge til at holde kæft, far! Jeg har en matematikprøve på gymnasiet, jeg skal være frisk til. Det er jo det rene galehus, det her!

Han så på hende med et bebrejdende blik: - Rebekka, helt ærligt ...

Hun vrængede ad ham: - »Rebekka, helt ærligt ...«, ja, hvad vil du sige, far? Der er ingen af os, der får vores nattesøvn mere. Alt handler om *ham*! Hun pegede med en dirrende finger mod Frederik. - Kan du ikke få ham til at tie stille?!

Han trak den ene mundvig nedad og sagde med let hævet stemme: - Få ham til at tie stille?? Tænk, hvilken fremragende ide!

Hvorfor er jeg ikke kommet på det noget før?! Problemet er, at jeg ikke ved, hvor knappen sidder!

Rebekka snerpede læberne sammen og pegede vredt mod Frederik. - Jeg er så fucking træt af det, forstår du det?!

Han så forbløffet på sin teenagedatter og rynkede øjenbrynene. - Hallo, hvad er det for et sprog?! Tal ordentligt til mig! Den slags vil jeg simpelthen ikke høre på, Rebekka!

Rebekkas øjne flakkede et kort øjeblik, men så kom det med fornyet kraft: - Jeg gør, som det passer mig, det gør I jo! Jeg flytter hen til en fra gymnasiet i morgen, indtil der kommer ro på herhjemme. Jeg kan simpelthen ikke holde det ud mere! Hun drejede om med en sådan heftighed, at det lange, brune hår dansede en piruet om hovedet på hende, og smækkede døren i efter sig med et brag, hvilket fik Frederik til at fare sammen i forskrækkelse. Han holdt op med at græde i nogle få sekunder af lutter forbløffelse, men satte så i med ekstra styrke.

Johannes så chokeret på den lukkede dør. Frederik skreg og skreg. Johannes orkede ikke at gå efter hende nu. De måtte tage den snak senere. Et eller andet sted forstod han hende jo godt. De havde ikke haft meget overskud til de andre børn de sidste par måneder, fordi Frederik tog al opmærksomhed, og når han endelig holdt en pause i skrigeriet, faldt alle mere eller mindre udmattede sammen foran fjernsynet og ønskede bare fred og ro. Det var i det hele taget længe siden, han havde fået en snak med Rebekka. Hun var pludselig blevet så stor. Så voksen at se til og alligevel ikke så moden, når det kom til stykket. Han brummede lidt for sig selv. Måske var det godt nok, hun rykkede ud et stykke tid. Det var jo ikke bare Marianne og han selv, der var kørt ned. Børnene var også pressede. Og Rebekka ... ja, teenagedøtre fyldte bare meget, måtte han erkende.

En ubehagelig lugt, der ikke levnede megen tvivl, nåede hans næse. Frederik havde skidt i bleen. Han bar drengen ud til puslebordet på badeværelset og tog bleen af ham. Frederik var ildrød bagi. Det var måske også en af årsagerne til skrigeriet. Det gik

pludselig op for ham, at Frederik ikke skreg mere. Han lå kun og klynkede lidt. Johannes rakte sin pegefinger ud mod hans hånd, og Frederiks lille næve lukkede sig straks fast om hans finger. Johannes smilede.

- Fars dreng, mumlede han. - Fars dreng!

Da han havde givet Frederik en ren ble på, tørrede han en tåre væk, der sad på Frederiks kind og tog ham op til sig, mens han følte en særegen ømhed røre på sig indeni. Drengen klynkede lidt og puttede sig ind til ham. Han duftede af baby, og Johannes snusede hans duft til sig. Så gik han ind i stuen og lagde sig på den gamle, forslidte sofa med Frederik på brystet og trak et tæppe op om dem begge.

Johannes vågnede ved, at Marianne aede ham på kinden. Han skævede ned til Frederik, der lå med åben mund og sov de uskyldiges søvn. Mariannes trætte ansigt smilede til ham: - Han er sød, når han sover, ikk'? Tænk, så fredfyldt nu. Hun sukkede: - Og når mavekramperne så melder sig igen, vender han helt vrangen ud på sig selv. Lige om lidt begynder det forfra.

- Hvad er klokken? Johannes prøvede på ikke at røre sig for at undgå, at Frederik vågnede.

- Den er snart otte. Jeg lod dig sove lidt længere. Du kan godt nå ind på redaktionen til klokken ni, hvis du skynder dig lidt. Marianne bøjede sig og tog forsigtigt Frederik op. Han vågnede ikke, men gav sig bare lidt i søvne.

- Hmm, og hvis trafikken i myldretiden tillader det ... Fik du sovet?

Hun nikkede: - Ja, lidt, men så kom Rune, og han ligger altså ikke stille ret længe ad gangen. Jeg vågnede ved at få hans venstre fod i hovedet.

Han smilede skævt, men ømmede sig, da han rejste sig fra sofaen. - Hold da op, hvor er den bare ikke beregnet til at sove på ...

min ryg er helt ødelagt. Jeg tror, du har ret, Marianne, vi er virkelig for gamle til det her. Han bøjede sig frem for at kysse hende.

Hun lo og puffede ham væk med en grimasse: - Føj for en morgenånde! Så, Johannes Gammelmark, se nu at komme på arbejde. Hun begyndte at gå op ad trappen med Frederik, men vendte sig, da hun var kommet nogle trin op. - Ved du, hvornår Rebekka tog af sted i morges? Hun var væk, da jeg vågnede.

Johannes rynkede brynene: - Åh, det havde jeg helt glemt. Hun vågnede på grund af al skrigeriet i nat og var eddikesur, så hun meddelte mig, at hun tog over til en fra klassen efter skole og blev der.

- Blev der? Hvad betyder det?

Han trak på skuldrene: - Hvad ved jeg? Hun var mildest talt ikke så meddelsom, og skrigeballonen dér tillod mig ikke at få en dybere intellektuel samtale med hende om emnet klokken halv fem i morges! Han strakte sig og gned de ømme lemmer. - Hun synes vist, vi overser hende.

Marianne sukkede: - Ja, der er ikke så meget overskud lige nu, vel ...?

Han lavede en træt grimasse. - Jeg orker ikke at have dårlig samvittighed lige nu, Marianne. Jeg er træt! Du er træt! Vi er alle sammen trætte! Det er en fase, vi skal igennem, og så er den ikke længere! Lad hende få lidt plads til at trække sig. Hun har brug for det.

Hun satte sig på trappen, mens hun vuggede Frederik lige så stille. - Nej, det er jo heller ikke for at bebrejde dig noget, men hvem tog hun over til, og hvornår kommer hun tilbage? Marianne så bekymret ud. - Det synes jeg da nok lige, jeg godt vil have tjek på.

Johannes sukkede og kløede sig i nakken: - Jeg ved det ikke, Marianne. Undskyld, men jeg fik ikke spurgt til det. Mon ikke det er Camilla ... Han slog ud med hænderne. - Ring til Rebekkas mobil, hvis du vil vide noget. Han kastede et hurtigt blik på uret. - Nej altså, nu har jeg faktisk lidt overdrevent travlt. Han skyndte sig at

sætte kurs mod køkkenet for at finde noget havregryn. - Har du lavet kaffe? Og er der mere mælk?

- Mmmm, jeg har lavet kaffe, men der er ikke så meget mælk tilbage, der er dog nok til dine havregryn.

- Åh godt. Han mumlede for sig selv: - Jeg må have noget kaffe, ellers dør jeg.

Marianne rejste sig og fortsatte op ad trappen, mens hun talte til ham over skulderen: - Der kom en besked på din mobil for lidt siden. Fra Poul Langer. Han spørger, om du kan mødes med ham i aften. Han vil diskutere sit nye parti med dig.

Johannes sank ned på en køkkenstol og rystede træt på hovedet. Han vidste ikke, om han orkede at tage mere ind lige nu. Poul Langer havde en vision om et nyt parti. Det var nogle fuldstændig skøre planer. Et fuldstændig urealistisk parti. Johannes vidste ærlig talt ikke, om han skulle grine eller græde, når han hørte Poul tale om det. Partiet JA, som kun skulle have ét punkt på dagsordenen: Afskaffelsen af loven om fri abort. Poul Langer havde et håb om, at dette parti dermed kunne holde fokus på, hvad der var væsentligst: at få stoppet drab på uskyldige, og ikke skulle tage stilling til alle mulige andre politiske temaer lige fra rygning over dyrevelfærd til skattelettelser og grønne afgifter, som efter Pouls mening nok var vigtige, men fuldstændig underordnede emner i forhold til, at man i Danmark slog børn ihjel med loven i hånd. Han ønskede, at partiet JA skulle stemme ja til afskaffelsen af abortloven, men nej til alt andet for at vise, at det var abortlovgivningen, der var det vigtigste af alle problemer. Hvis partiet så fik en nøgleposition som f.eks. som tungen på vægtskålen i finanslovsforhandlingerne, ville man blive nødt til at lytte til, hvad partiet havde at sige, for at få dem til at stemme ja til finansloven. Så kunne man stille krav, og om ikke andet i hvert fald få abortdebatten på dagsordenen igen. En debat, der bevidst var blevet syltet i årtier. En debat, ingen længere ønskede at tage fat på, fordi selve temaet abort lugtede råddent. Lugtede af død. Lugtede af skyld, blod og dårlig samvittighed. Enhver med lidt politisk sans vidste, at den sag skulle man holde sig

langt fra. Godt nok eksisterede partiet Kristeligt Centrum endnu, men det var endnu ikke opstillingsberettiget efter at være røget ud af Folketinget ved sidste valg, og Poul Langer tvivlede stærkt på, om Kristeligt Centrum virkelig ville kæmpe for en afskaffelse af abortloven eller ubevidst deltog i slytningen af debatten. Johannes skovlede hurtigt havregrynene ind. Han sprang barberingen over og snuppede i farten et par cowboybukser og en sort T-shirt fra vasketøjskurven med rent tøj i baggangen. Så greb han sin taske og et termokrus med kaffe og skyndte sig af sted. Det sidste, han hørte, inden hoveddøren faldt i bag ham, var Frederik, der atter var begyndt at græde højlydt.

